

ת"פ 21182/06/16 - מדינת ישראל נגד קובי אדוט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 21182-06-16 מדינת ישראל נ' אדוט ואח'
לפני כבוד השופטת נעה תבור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עמרי אבודרם

המאשימה

נגד

1.קובי אדוט

ע"י ב"כ עו"ד שמרית צור

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

- נגד הנאשם ושתי נשים נוספות הוגש כתב אישום המייחס להם תקיפת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף, 382(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. לנאשם יוחסה בנוסף עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל. הנאשמות הנוספות הן בת זוגו של הנאשם **שני** וחברה משותפת שלהם ושמה **דנה**.
- על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 07.06.15 בשעה 6:45 לערך הגיעה דנה למיון בבית החולים וולפסון לקבלת טיפול רפואי בליוויים של הנאשם ושל שני. על פי נוהל בית החולים הותר רק למלווה אחד לשהות לצד החולה בהיותו במיון. לפיכך, ביקשו מאבטחי בית החולים **אמיר יוסף** מהנאשם לצאת מהחדר אך זה סירב. יוסף התריע בפני הנאשם שאם יעמוד בסירובו יאלץ להוציאו בכוח ועל כך השיב הנאשם "**תזמין עשר ניידות אני לא יוצא מפה**". משכך נקרא למקום סגן הקב"ט **קרול**. בעקבות בקשתו של קרול שייצא מחדר המיון קם הנאשם מכסאו ודחף את קרול. בתגובה ריתקו אמיר וקרול את הנאשם לרצפה. בעקבות זאת, דחפו שני ודנה את אמיר ואת קרול בניסיון להרחיקם מהנאשם. בהמשך זרקה שני חומר חטוי ופח אשפה לעברו של יוסף ועל כן רותקה על ידו. על פי כתב האישום, למראה ריתוקה, החל הנאשם להשתולל, תקף את קרול באגרופים ובסטירות לפניו ועיקם את משקפיו. בהמשך איים הנאשם על קרול ואמר לו במטרה להפחידו כי: "**ישים לו רימון מתחת לבית**", ו- "**ירצח אותו ואת ילדיו**". כן אמר הנאשם לקרול כי הוא יכול להזמין 7 ניידות, הוא "**שם זין עליו**".
למען נוחות הקריאה יכוננו כל המעורבים בשמותיהם הפרטיים.
- דנה ושני הודו והורשעו בחלקן באירוע במסגרת הסדר טיעון עוד בדיונים המקדמיים (ראו גזר הדין של שני בעמ' 4 לפרוטוקול וגזר דינה של דנה בעמ' 9 לפרוטוקול).
- שמיעת העדויות הצביעה על תמונה עובדתית שונה מזו שתוארה בכתב האישום. המאשימה היתה ערה לכך

ובסיום ההליך ביקשה שלא להרשיע בסעיפים 6 ו-7 לכתב האישום, שעניינם השתוללותו האלימה של הנאשם למראה ריתוקה של שני. נקודה נוספת שעלתה תוך כדי שמיעת העדויות היא קיומם של הבדלים עובדתיים בתיאור האלימות שהופעלה על ידי הנאשם. שני נתונים אלו, הבדלים בין העדויות לבין כתב האישום והסתירות בין העדים, חייבו בדיקה זהירה וקפדנית של הראיות ובחינת השפעתם על מהימנות העדים ועל האפשרות לקבוע ממצאים עובדתיים ברמה הנדרשת בפלילים.

יריעת המחלוקת

5. יריעת המחלוקת בין הצדדים צרה ונקודתית. היתה או לא היתה אלימות מצד הנאשם. היו או לא היו איומים מפי הנאשם. בעוד התביעה טוענת לאלימות מצד הנאשם שהצריכה נטרולו על ידי המאבטחים, ההגנה טוענת לפתיחת האירוע באלימות מצד המאבטחים ללא כל סיבה ולאחר מכן בידוי עדויות על מנת להצדיק אותה אלימות. ההגנה אינה שוללת אלימות כלפי המאבטח קרול ואיומים כלפיו וגם לא שוללת חבלות שנגרמו לאותו מאבטח אלא שטענת ההגנה היא שמישהו אחר שאינו הנאשם אחראי לחבלות ולהשמעת איומים.

עבירת התקיפה

תיאור התקיפה על ידי המאבטחים

6. שלושת המאבטחים העידו על כך שקרול הותקף על ידי הנאשם אך כל אחד מהם תיאר את התקיפה באופן שונה:

א. **קרול** העיד שתוך כדי חילופי דברים עם הנאשם, קם הנאשם לכיוונו בצורה מאיימת ושאל מה יעשה במידה ולא ייצא החוצה. כשהסביר לו שיש סמכות לעשות שימוש בכוח הנאשם **דחף אותו לאחור** והוא **החליק על הרצפה** שהיתה רטובה ותוך כדי כך הספיק הנאשם "להעיף" לו **אגרוף לפנים** ועפו לו המשקפיים (עמ' 39 ש' 19).

ב. **אמיר** העיד כי תוך כדי חילופי דברים בין הנאשם לבין קרול, קם הנאשם מכסאו והכה את קרול במכת **אגרוף לפנים**. אמיר לא הזכיר דחיפה (עמ' 16 ש' 24).

ג. **יוסף** העיד כי הנאשם קם מכסאו לעבר קרול, **דחף** אותו בידו ואמר לו שלא יצליח להוציאו. יוסף הוסיף כי הדחיפה היתה משמעותית כך שהזיזה את קרול ממקומו וגרמה לו לאבד את שיווי המשקל (עמ' 35 ש' 1).

7. הבדלי הגרסאות והתיאור שונה של התקיפה על ידי המאבטחים בנקודה המצויה בלב ליבה של המחלוקת יצר קושי למאשימה. לקושי זה הצטרפה העובדה שקרול לא סיפר במשטרה על אגרוף אלא תיאר את האלימות כלפיו בדרך אחרת (לא ברור מהו התיאור בדיוק שכן הודעתו במשטרה לא הוגשה).

8. על אף ההבדלים מצאתי כי עדויותיהם של המאבטחים בפני מהימנות מאוד. עדויותיהם העלו תמונה ברורה באשר להתנהלותו המתריסה של הנאשם במהלך האירוע אשר הסלימה מצעקות קללות ושפת גוף מאיימת להתנהגות פיזית אלימה כלפי קרול. כן עלה באופן ברור ועקבי מעדויותיהם כי רק בשל האלימות כלפי קרול נוצר צורך לרתק את הנאשם. התרשמתי שמדובר בשלושה אנשים שאין קשר של ממש ביניהם, פרט למקום העבודה (וכאשר בינתיים העד יוסף כבר עזב את מקום העבודה ראו בעמ' 36 ש' 1) ואין להם ענין משותף לשמו הם מעידים. התרשמתי שכל אחד מהם סיפר על האירוע מנקודת מבטו באופן כן ואמיתי וכפי שחווה אותו.

הטענה שמדובר בעלילה משותפת לשלושת המאבטחים הועלתה לראשונה רק בחקירתו הנגדית של הנאשם. לשאלת התובע איזו סיבה יש למאבטחים, עמם אין לו הכרות מוקדמת, להעליל עליו עלילת שווא, השיב הנאשם שמדובר בניסיון לחפות על התנהגותו האלימה של אמיר במהלך האירוע וכדי לסכל תלונה שלו נגד אמיר (עמ' 57 ש' 29 ועמ' 58 ש' 1 ואילך). דא עקא, עד היום לא הוגשה תלונה נגד אמיר (ואזכיר - מדובר באירוע משנת 2015). זאת ועוד, מיד עם השמעת הטענה לראשונה, הוסיף הנאשם והעיד כי תיאום העדויות נעשה בנוכחותו במעלית בית המשפט וכי סיפר על כך לסנגורית (עמ' 65). המאבטחים לא נשאלו על כך דבר וחצי דבר בחקירותיהם הנגדיות ואין לאירוע כזה כל אזכור ולו בהערה לפרוטוקול. התיאור שהעלה הנאשם גם לא יכול להסביר את הודעותיהם במשטרה. קנוניה במעלית בית המשפט כל כך קלושה שאף הסנגורית לא חזרה עליה בסיכומים.

בעדויותיהם אישרו המאבטחים גם פרטים רבים שאינם מיטיבים איתם ואף כאלו שלא נשאלו לגביהם במשטרה. כך למשל העובדה שפני הנאשם הכחילו מחמת הריתוק לארץ (אמיר עמ' 26 ש' 24) וכך אישורם לכך שהנאשם צעק שאין לו אוויר (אמיר עמ' 27 ש' 22, קרול עמ' 44 ש' 15).

9. **קרול** הותיר עלי רושם מהימן ומשכנע מאוד. בעדותו מסר שהוא עובד כמאבטח שנים רבות ובמסגרת עבודתו נתקל לא אחת בשפה בוטה ובהתנהגות בריזנית ואינו מתרגש מאלו כלל וכלל. המקרה דנן היה חריג בעיניו בעיקר בשל הפניית דברי איום קשים כלפי ילדיו (עמ' 44 ש' 9). נתתי אמון בעדותו בכך שהתנהגותו של הנאשם חרגה מאי נעימות וחצתה את קו האלימות וכי הוא עצמו מתורגל היטב בהתמודדות עם תוקפנות של באי בית החולים ואינו נסחף לאלימות חסרת פשר. עדותו היתה עניינית, עקבית וברורה והתרשמתי שלא עשה ניסיון להחמיר או להגזים. קרול אישר שלא סיפר במשטרה על האגרוף ולא ניסה להתחכם או לייחס את המחדל לגובה ההודעה שלא רשם את דבריו כהלכה. הוא הסביר שבעת מסירת ההודעה היה נתון בסערת רגשות (עמ' 41 ש' 24 ועמ' 43 ש' 8) וכאמור הדגש מבחינתו באירוע והחריג שהבדיל בינו לבין אירועים אחרים היה אופי האיומים שהושמעו בהמשך מצד הנאשם. הסנגורית טענה שהיו לקרול חמש הזדמנויות נוספות לספר על האגרוף. אני דוחה את הטענה. בתעודה הרפואית (ת/3) תיאר הרופא מפי קרול "סיפור חבלה עקב מכות שקיבל ממלווה במיון" אין בכך לשלול תיאור של אגרוף שנכלל בגדר המילה "מכות".

בדוח הפעולה **ת/5** (שהוגש בהסכמה) לא מפרט השוטר ממי מהמאבטחים שמע את התיאור כך שאין כל וודאות שמדובר בקרול.

המזכר **ת/8** מתאר שיחה לבירור טיפול רפואי שקיבל מאבטח אחר בכלל והמזכר **ת/11** הוא שיחה בה התקשר החוקר לברר אם קרול קיבל טיפול רפואי ולזמנו לצורך צילום המשקפיים השבורים. מדובר בחוקר המתקשר לברר נקודה ולא בהזדמנות לספר מחדש את הסיפור.

10. עדויותיהם של אמיר ושל יוסף מחזקות את עדותו של קרול שכן גם מהן עולה שהריתוק של הנאשם נעשה רק לאחר שהופעלה על ידו אלימות נגד קרול. אף אחד מהעדים לא עומת עם גרסת האחר בענין סוג האלימות כך שלא ניתנה להם אפשרות להסביר את ההבדלים. באף אחד מהם לא הוטח כי הם בודים ראיות על מנת לחפות על התנהגותו של אמיר. כולם אישרו שקדמה לדברים שיחה עם הנאשם וניסיון לשכנעו לצאת מן המיון והמסלול השתנה רק לאחר שהנאשם הפעיל אלימות מצדו. אכן האלימות נבדלת בתיאורה אולם טבעי שאירוע אלים שנמשך שניות ספורות בלבד נתפס באופן אחר על ידי כל אחד מן המעורבים. הדברים נכונים ביתר שאת כאשר אף אחד מהעדים לא היה בבחינת צופה המשקיף בנחת על הדברים אלא לכל אחד מהם היה חלק פעיל בהתרחשות. כן יש לקחת בחשבון, שפרט לעדים, היו מעורבים נוספים באירוע, לרבות שתי הנאשמות כך שתשומת הלב צריכה להתחלק בין רבים באופן שעשוי להביא להתמקדות בפרטים שונים וכפועל יוצא לתיאור

שונה על ידי כל אחד מהנוכחים מבלי שיהיה בכך להשליך על מהימנותם. יוסף הבהיר את הדברים בחקירתו הנגדית והסביר שמה שהתחולל במיון באותו רגע היא המולה ו"אי אפשר לתפוס כל מה שנאמר באוויר" בעוד שהוא התמודד עם שני שהשליכה לעברו בקבוק חומר חסיוני ולא יכול היה לראות במלוא הפרטים יתר ההתרחשויות (עמ' 37 ש' 25).

11. השאלה העובדתית בתיק מחייבת להכריע בין שחור ולבן. אלימות מצד הנאשם או העדרה. במחלוקת מסוג זה, יש חשיבות פחותה לסתירות בגרסאות המאבטחים ביחס לתיאור האלימות של הנאשם. העובדה ששניים מתארים אגרוף והשלישי דחיפה פחות משמעותית מקום שהנאשם מכחיש אלימות מכל סוג ובכל עיתוי.

12. נקודת חיזוק רבת משקל התומכת בעדותו של קרול היא התיעוד הרפואי. על פי התיעוד הרפואי שמתאר את החבלות על פניו של קרול מיד לאחר האירוע האלים, קיימת המטומה בלסת עליונה מימין ורגישות בגשר האף (ת/3). חבלה קלה בפניו של המאבטח מיד לאחר האירוע האלים היא חיזוק רב משקל לקיומו של אגרוף שהוטח בפניו של המאבטח. מיד בסיום האירוע מתועדת המטומה בלסת העליונה של קרול. קרול מסביר את החבלה באגרוף שספג. לנאשם אין כל הסבר אלטרנטיבי סביר לאותה חבלה. על פי טענתו הוא עצמו לא גרם לכך שכן לא הכה באגרוף ולאחר שרותק לארץ בוודאי לא גרם דבר שכן ארבע גפיו הוחזקו על ידי שני מאבטחים (עמ' 61 ש' 1). לא די להגנה לטעון שמאן דהוא אחר הוא שגרם לחבלות, אם אין אף אחד אחר שהתנהגותו יכלה לגרום לאותה חבלה קלה בפנים. אין איש מן המעורבים שלוקח אחריות על החבלה האמורה ולא הוצגה תזה חלופית סבירה לגרימתה. שני הודתה בכתב אישום בכך שדחפה את קרול בניסיון להרחיק אותו מן הנאשם וכך בדיוק העידה גם בפרשת ההגנה בעניינו של הנאשם. דחיפה לא מייצרת המטומה בלסת. שני לא הודתה בשום אופן במכה מעבר לכך. קרול מייחס לשני גם שריטות ובמקום אחד אפילו כאפות (עמ' 42 ש' 23) אם כי כאשר נשאל במפורש על החבלות אמר כי את האגרוף ספג מהנאשם וכי את השריטות שני גרמה לו (עמ' 42 ש' 28). השריטות (שגם הן מתועדות בנפרד בתיעוד הרפואי) אינן שטף דם ו"כאפה" שנועדה להזיז את קרול מהנאשם אינה מסבירה שטף דם בלסת. הבירור שנערך במיון מתיישב עם חשד לחבלה משמעותית, שלא נגרמה משריטות, שכן נעשה צילום רגיל וצילום פולשני וגם דרגת הכאב (6) שמתוארת על ידי הנפגע מתארת כאב משמעותי בפנים שגם הוא מתיישב עם אגרוף ולא עם דחיפה או מכה. לממצאים אלו בדוח הרפואי לא הוצג כל הסבר סביר אחר פרט לאגרוף מצד הנאשם.

13. נמצאת אם כן עדות מהימנה של קרול וחיזוקים לה בעדי התביעה. לאור הקשיים שכבר פורטו לגבי אי דיווח על האגרוף בהודעה במשטרה וההבדל בתיאור האלימות עם העדים האחרים, הייתי נכונה לבחון פעם נוספת התרשמותי ממהימנותו של קרול, לו הונחה תשתית כלשהי לעשות כן. חיפשתי נקודת אחיזה לכך בחומר הראיות שנפרש לפני ולא מצאתי. לא הוצג כל הסבר אפשרי בעולם המציאותי של האירוע הספציפי הזה שיכול היה להסביר את החבלה המתועדת על פניו של קרול, זולת מעשי הנאשם.

14. במאמר מוסגר אוסיף כי העובדה שהמאשימה חזרה בה מסעיף 7 בכתב האישום המתייחס לחבלות שנגרמו למאבטח, אינה שוללת כוחו הראייתי של התיעוד הרפואי שהוגש בהסכמה.

ההתרחשויות שקדמה אלימות

15. חיזוק לראיות המאשימה בדבר אלימות הנאשם נובע מאופן התגלגלות האירוע. אין מחלוקת בין הצדדים כי ראשיתו של הוויכוח עם הנאשם נגע לסירובו לצאת מחדר המיון אף שהתבקש לעשות כן. אמיר העיד שהתנהגותו של הנאשם היתה מאיימת והפריעה לעבודת הצוות ואחד האחים קרא לו בבקשה להוציא את הנאשם (עמ' 16 ש' 8). אמיר העיד שכאשר ביקש מן הנאשם לצאת הגיב הנאשם בצעקות בקללות והודיע שלא יצא וכלפי

המאבטח "מי אתה בכלל" (עמ' 16 ש' 11 ואילך). לדבריו הנאשם כעס שלא מטפלים בבחורה שליווה (עמ' 20 ש' 6) וצעק על הצוות בדרישה שיטפלו בה עכשיו תוך שדרבן אותם לפעולה במילים "אני אזיין אותך" (עמ' 20 ש' 25). יוסף העיד שהוצעק במכשיר הקשר בעקבות איום על הצוות הרפואי (עמ' 32 ש' 4, עמ' 36 ש' 1 יצוין שהעדים מתארים איום כהתנהגות שמפריעה לצוות הרפואי ולא דווקא על פי המשמעות בחוק העונשין). קרול שהוצעק רק לאחר שגם יוסף לא הצליח לשכנע את הנאשם לצאת, הגיע שלישי ותיאר ששמע את הנאשם צועק בתוך המיון, צורח וצועק גם על המאבטחים וגם על אחות (עמ' 40 ש' 25).

16. התנהגותו של הנאשם שקדמה לאלימות אינה במחלוקת גם על פי עדויות ההגנה. שני העידה שהתלוננו על הצוות משום שלא טיפלו בחברתם ולא התייחסו אליה (עמ' 67 ש' 26). הנאשם אישר שכאשר הגיע המאבטח אמיר וביקש ממנו לצאת סירב לעשות כן ולא דווקא בנימוס. כן אישר שבעקבות סירובו נקרא למקום המאבטח יוסף וגם לבקשתו סירב לצאת אף שנמסר לו שאם ידבק בסירובו יוצא בכוח ולכן הגיע מאבטח שלישי שגם הוא ביקש ממנו לצאת.

17. המחלוקת נוגעת רק לשלב שמיד לאחר הסירוב השלישי. הנאשם העיד שקם ומיד "קופל" והושכב על הארץ באלימות, תוך שהמאבטחים חונקים אותו והולמים בו ואילו שלושת המאבטחים (בהבדלים שתוארו) העידו שקרול ביקש מהנאשם לצאת ואז הנאשם קם ותקף את קרול ובעקבות התקיפה הושכב על הארץ כאשר מאבטח אחד מחזיק את ידיו ואחר את רגליו.

18. ההתנהגות המקדימה מתיישבת עם אלימות מצד הנאשם ולא מצד המאבטחים. כל התנהגותו של הנאשם אמרה סירוב עיקש לצאת תוך צעקות, זלזול שפה בוטה והפגנת כוח כלפי המאבטחים באופן שחתר לעימות. מנגד, המאבטחים פעלו באופן מתון וחזרו על ניסיונות שכנוע מילוליים להוציא את הנאשם כשהם עולים בדרגת המאבטח אך לא משנים מאופי הפנייה וההסבר.

19. השתלשלות הדברים כפי שמתוארת בהסכמה אינה מתיישבת עם אלימות סתמית וחסרת כל פשר לא כל שכן על ידי אמיר דווקא. העובדות מתיישבות עם אלימות נמשכת מצד הנאשם. אלימות שהסלימה מאלימות מילולית תחילה לאלימות פיזית בהמשך.

השוני בין עובדות כתב האישום לבין העובדות שהתבררו במהלך המשפט

20. ההבדל הבולט ביותר בין הראיות שנשמעו לבין כתב האישום נוגע לחלק השני של האירוע, החלק שלאחר השתלטות המאבטחים על הנאשם. על פי כתב האישום, בשלב זה התרחשה תקיפה נוספת על ידי הנאשם במהלכה תקף את המאבטח קרול באגרופים ובסטירות בפניו ועיקם את משקפיו. שלושת המאבטחים העידו על אירוע אלימות שקדם לריתוק ואף אחד מהם לא טען לאלימות בשלב שלאחר מכן. לפיכך כאמור, חזרה בה המאשימה מן המיוחס בסעיף 6 לכתב האישום. התביעה ביקשה לתקן את סדר הדברים כך שהאגרופ מצדו של הנאשם הוטח בפני המאבטח קודם לריתוקו כלומר יחד עם המתואר בסעיף 3 לכתב האישום.

בחנתי האם השינוי האמור פגם באפשרות הנאשם להתגונן בהליך ומצאתי שלא. על פי גרסת ההגנה לא היה שום אגרופ בשום שלב. הגרסה העובדתית אינה משתנה מחמת שינוי עיתוי האגרופ בכתב האישום. מבחינת העבירה המיוחסת, לא מיוחסת לנאשם גרימת החבלה כך שהרשעת הנאשם במתן אגרופ בשלב מוקדם יותר מזה המצוין בכתב האישום אינה מחמירה את הסעיף המיוחס לו.

חומר הראיות שהונח בפני הנאשם כלל תיאור של האגרופ בשלב המוקדם, לפחות על פי עדותו של אמיר. לפיכך

שמיעת העדויות לא היתה בבחינת הפתעה ונתנה גם נתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן.

לא מצאתי מקום להזהיר את הנאשם בדבר אפשרות להרשיעו בעבירה שונה או נוספת על פי הסמכות הנתונה בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 מן הטעם הפשוט שהנאשם לא הורשע בעבירה שונה או נוספת.

ההזדמנות שניתנה לנאשם להתגונן לא נפגמה כהוא זה וכך גם זכותו להליך הוגן, ראו ע"פ 9256/04 **נוי נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(2) 172 (10.08.05) והפניות שם במיוחד לע"פ 545/88 **בן עזרא נ' מדינת ישראל**, מג(2) 316, בעמ' 323, בכל הקשור לצורך להזהיר את הנאשם.

גרסת הנאשם ומהימנותה

21. **בחקירתו ת/4** ובעדותו בבית המשפט טען הנאשם שנפל קורבן לאלימות משולחת רסן מצד המאבטחים מבלי שהקדים לכך אלימות או איום מצדו (**ת/4** ש' 11-12 ועמ' 49 ש' 31, עמ' 51 ש' 11). לאורך כל עדותו חזר ושלל הנאשם מגע עם קרול קודם לריתוקו לרצפה (עמ' 50, עמ' 57 ש' 22). כמו כן בחקירתו ובעדותו שלל הנאשם קשר בינו לבין החבלות שנגרמו לקרול (**ת/4** ש' 43 עמ' 50 ש' 32).

22. גרסת הנאשם עברה שינוי משמעותי בין חקירתו במשטרה לבין עדותו בבית המשפט:

בחקירתו ת/4 ייחס את התקיפה הברוטאלית למאבטחים רבים שהוזעקו למקום. מיד בפתח חקירתו השיב "אין אני מואשם בזה שתקפו אותי 10 שומרים, כמעט הרגו אותי ואני מואשם בתקיפה" (**ת/4** ש' 5). "אפילו לא הצלחתי להתגונן 10 שומרים פיצצו אותי ממש אתה רואה עלי סימנים בפנים ואני רואה את חברה שלי על הרצפה והם חונקים אותנו ועוד אנחנו מואשמים" (ש' 11). ובהמשך "הם קפצו עלי 10 אפילו לא התגוננתי" (ש' 22). ועוד "בא מאבטח אחד בהתחלה ואמר לי שאני אעזוב את המקום אמרתי לו ... הוא קרא לשומרים בקשר באו 8 שומרים כמו בסרט חנקו אותי על הרצפה" (ש' 29). התיאור אם כן נוגע לסירוב לצאת שהושמע באוזני מאבטח אחד וזה הזעיק 8-10 מאבטחים שקפצו עליו ו"פיצצו" אותו במכות, חנקו אותו על הרצפה והותירו בו סימני חבלה המתועדים בתמונות **נ/1**.

23. **בעדותו** לעומת זאת (עמ' 49 ובעמ' 51) ייחס הנאשם את התקיפה הברוטאלית בעיקר לאמיר ונעלמו ריבוי מאבטחים שתקפו יחד בו זמנית. הנאשם אף חזר והדגיש לאורך עדותו שמעשיו של אמיר זכורים לו היטב בשל עוצמת האלימות שהפעיל נגדו (עמ' 57 ש' 17. את מעורבותו של קרול הנאשם זכר פחות ואת יוסף לא זכר כלל, עמ' 50 ש' 6). עשרת המאבטחים שתקפו אותו הושמטו כליל. התרשמתי שהשינוי בזהות התוקף תוקן כך שיתיישב עם קו ההגנה החדש והוא עלילה של המאבטחים כדי להצדיק אלימות לא מוצדקת של אחד מהם. קו כזה לא הופיע ולו ברמז בגרסה הראשונה.

24. הנאשם ניסה להרחיק את עצמו מכל התנהגות שיכולה להתפרש לחובתו, תוך סתירה של הראיות שהובאו על ידי ההגנה עצמה. התכחשותו לאלו פוגעת קשות במהימנותו ובמשקל שניתן לייחס לעדותו. בפתח חקירתו הנגדית טען הנאשם שהגיע למיון מביתו ושלל את הטענה שהגיע למקום יחד עם שני לאחר בילוי (עמ' 52 ש' 15, ש' 25, ש' 31). הנאשם העיד שלמיטב זכרונו הגיע לבדו כששני ודנה כבר היו במיון "כמעט בטוח במיליון אחוז שבאתי לבד" (עמ' 52 ש' 21). לדבריו הגיע למקום במונית ובהמשך טען שאינו זוכר כיצד הגיע. שני לעומת זאת העידה שהגיעה למיון יחד עם הנאשם במטרה לבקר חברה (עמ' 67 ש' 25, עמ' 71 ש' 1). הבילוי המשותף במועדון הושמט ואושר רק בחקירה נגדית (עמ' 71 ש' 5). אך משאישרה בילוי אישרה שבאותו מקום הנאשם כנראה שתה (שם בש' 18). על ההגעה המשותפת העידה דנה ולא זאת אף זאת, דנה טענה בפתח עדותה כי היה זה הנאשם

שנשא אותה על ידי ממקום נפילתה סמוך למקום הבילוי אל תוך חדר המיון (עמ' 85 ש' 14). התרשמתי שהנאשם ניסה להרחיק עצמו מאלכוהול באותו ערב ולכן מבילוי משותף בפרט לאור עדותו של אמיר לפיה נכנס לחדר המיון כשבידו כוס בירה (עמ' 16 ש' 19). נסיון זה לציירו כמי שבא מהבית לבקר חברה בבית החולים קרס כליל בעדויות ההגנה.

25. שקר ברור נוסף שנמצא בגרסת הנאשם נוגע לסיבת סירובו לצאת מחדר המיון. בחקירתו במשטרה הסביר שלא יצא מחדר המיון מפני שהחברה שליווה "**לא היתה בהכרה**" (ת/4 ש' 8, ש' 30). בבית המשפט איש לא טען כך. להיפך, עדי ההגנה הסבירו שהמתינו לשחרורה של דנה ואפילו הנאשם עצמו שלל מצב של אבדן הכרה (עמ' 54 ש' 25).

26. עוד במסגרת הניסיון להרחיקו מכל פסול הכחיש הנאשם דיבור "לא יפה" והכחיש קללות (עמ' 49 ש' 5, 26). באמצע חקירתו הנגדית אישר לרגע שדיבר לא יפה (עמ' 58 ש' 6) אבל כשהתבקש להסביר מהן אותן מילים לא יפות חזר ואמר שכל שאמר זה "**לא רוצה לצאת**" וכל שעשה הוא לומר את המלים הללו בצעקות אך חזר והכחיש קללות (עמ' 59 ש' 8, ש' 18, 21, עמ' 64 ש' 7). לא קללות לא איומים ולא מילים לא יפות. דברים אלו מנוגדים אפילו לטיעוני הסנגורית עצמה בסיכומים.

27. התקשיתי לתת אמון בגרסת הנאשם לא רק על שום הסתירות בינה לבין עדויות עדי ההגנה, לא רק בשל השינויים בין שנאמר במשטרה לבין העדות אלא במידה רבה בשל חוסר ההיגיון והסבירות של תיאור המקרה בכללותו. לטענת הנאשם סירב לצאת אך לא היה אלים ואם היו לוקחים את ידו, היה מתלווה אל המאבטחים ויוצא (עמ' 56 ש' 19). תיאור כזה של המציאות כל כך חסר אחיזה במציאות שהוסכמה בין הצדדים, שהוא משפיע על אפשרות לתת אמון בעדות כולה.

סיכום ביניים

אני קובעת כממצא עובדתי שהנאשם התעמת עם המאבטחים בעקבות סירובו לצאת מחדר המיון וכאשר הגיע המאבטח קרול ולאחר שגם הוא דרש מהנאשם לצאת תקף אותו הנאשם בדחיפה ובמכת אגרוף לפניו.

עבירת האיומים

28. **קרול** העיד כי לאחר שהנאשם הוצא מהמיון איים עליו בנוכחות השוטר במילים "**אני אניע אליך הביתה ויהרוג לך את הילדים**" (עמ' 39 ש' 25). נתתי אמון מלא בעדותו של קרול ואמון זה נפרש גם על החלק בעדותו בו תיאר את האיומים שהשמיע הנאשם.

29. נוסח איום דומה שמע גם **אמיר**. בעדותו מסר שלאחר שהשתלטו על הנאשם, הוציאו אותו מחדר המיון והכניסו אותו לחדר מבודד. לטענתו בזמן ששמר עליו שם עד להגעת המשטרה איים עליו הנאשם **שישים לו רימון ושיסגור איתו חשבון** (עמ' 28 ש' 3). הסנגורית עימתה את אמיר עם טענה לפיה בשתי ההודעות שמסר לאחר האירוע טען כי הנאשם איים על כלל המאבטחים ולא ספציפית עליו, אמיר הכחיש ועמד על כך שהנאשם איים עליו ולדעתו כך נכתב בהודעות. ההודעות לא הוגשו.

30. אינני רואה קושי של ממש בהבדלים בנוסח האיום וגם לא בכך שכל אחד מן המאבטחים סבר שהאיום הופנה אליו. השמעת דברי איום כאשר נמצאים בחדר מספר אנשים יכולה להיתפס על ידי כל אחד מהם באופן אישי. הפניית איום וקליטתו על ידי שניים נפרדים אינה גורעת מן החלק העובדתי של העבירה או מן היסוד הנפשי הנלווה אליה. אדרבא, אפקט הפחד הושג כלפי כל אחד מן הנוכחים בנפרד.

31. הקושי בראיות המאשימה מקורו בעדותה של **ענת רודטי** שעבדה באותה תקופה בתור אחות אחראית בחדר מיון. ביום האירוע הגיעה למשמרת הבוקר ועל פי עדותה שמעה שתי נשים מקללות את קרול ומתעמתות עם אנשי הביטחון בצרחות. לדבריה אחת מהן התנפלה על קרול ושרטה את פניו. אותה אישה איימה על קרול **"אני אחכה לך אחרי העבודה אני השיים לך מלכוד לאוטו ויפוצץ אותך ואת הילדים שלך אני השחט אותכם אחד אחד"** (הטעויות במקור ת/1 ש' 15). העדה לא ייחסה דברי איום לנאשם ולא הזכירה אותו כלל כמשתתף באירוע. בפועל אין בעדותה להפחית ממשקל עדויות המאבטחים בנוגע לאיומים. העדה מסרה על התרחשות בתוך חדר המיון וקשרה איומים לשלב ההתרחשות האלימה על ידי הנשים באירוע. מבחינת מיקום הדבר שונה מן האיומים אליהם התייחסו המאבטחים שהושמעו בחדר הצדדי לאחר שהנאשם הוצא מחדר המיון. לא מדובר אם כן באותו שלב של האירוע. השימוש בשפת איומים דומה על ידי הנאשמות אינה שוללת איומים באותה שפה על ידי הנאשם.

32. בכל הנוגע לאלימות, העדה לא ראתה ריתוק של הנאשם לרצפה וגם לא ריתוקה של שני ועדותה אינה מתיישבת עם אף אחד מן הצדדים גם לא עם גרסת ההגנה, כך שמשקל עדותה קלוש.

עצמת התגובה על ידי המאבטחים

33. הסנגורית הפנתה חיצים כלפי התנהגות המאבטחים ואף הרחיבה וטענה שאם יורשע הנאשם יהיה בכך אור ירוק לאלימות מצד מאבטחים.

34. אין ספק שהנאשם נחבל באירוע. החבורה הבולטת במצח ושטפי דם שנגרמו מאחורי האוזן ובשתי ידיו מתועדים היטב בתמונות (נ/1).

35. מנגד, יש לזכור כי תיק זה אינו דן בעניינם של המאבטחים. המאבטחים אינם עומדים לדין ולא התגוננו ולכן אין בכוונתי לקבוע ממצאים כאילו עמדו למשפט ועלי להכריע בשאלת אופן הפעלת הסמכות על ידם. בהליך הנוכחי הממצא הרלבנטי הוא האם קדמה לתגובה בכוח מצד המאבטחים אלימות של הנאשם. על שאלה זו השבתי בחיוב.

36. סעיף 6א(א)(2) לחוק סמכויות לשם שמירה על בטחון הציבור, תשס"ה-2005 מסמיך מאבטח בבית חולים ציבורי לעשות שימוש בכוח סביר כלפי אדם שביצע מעשה אלימות במקום או כשקיים איום ממש שהוא עומד לבצע מעשה אלימות כאמור והכל לשם מניעת כניסתו למקום או להוצאתו ממנו או לעכבו עד להגעת שוטר. על כך בדיוק העידו שלושת המאבטחים (אמיר עמ' 24, יוסף עמ' 36, קרול עמ' 41).

37. הרשעת הנאשם אינה משחררת את בית החולים וכל מוסד שנעזר בשירותי אבטחה מחובתם לברר את התנהגות המאבטחים ולבדוק אם יש מקום לתיקונים בהנחיות ובריעונן נהלים. לימוד ובחינה עצמית הם חובה והכרח וחשובים להמשך התנהלות תקינה. מנגד אינני שותפה לחשש אותו הביעה הסנגורית כי מעתה ואילך יהפכו מאבטחים אלימים כלפי אוכלוסיית המבקרים. המציאות מלמדת שלמרות שעות העבודה בלילות (אליהן הפנתה הסנגורית כזרז לאלימות) ולמרות עיסוק עם קהל מתוח שנמצא במצוקה - פעם אחר פעם מופנית אלימות כלפי אנשי צוות דווקא ולא על ידם.

38. אני דוחה את טענת הסנגורית לקיומה של חקירה מגמתית ואכיפה בררנית שעה שהמאבטחים לא נחקרו באזהרה למרות החבלות שנגרמו לנאשם. האבחנה בין חקירת הנאשם באזהרה והגשת כתב אישום להבדיל מהטיפול בעניינם של המאבטחים מוצדקת נוכח חומר החקירה ועל כן אינה בבחינת אפליה אסורה, ראו בהקשר זה פסק הדין המנחה בע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ'** נט(6) 776.

סוף דבר

39. אני מרשיעה את הנאשם בתקיפת עובד ציבור בכך שדחף את המאבטח ותקף אותו באגרוף לפניו לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 וכן באיומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל.

ניתנה היום, ד' ניסן תשע"ח, 20 מרץ 2018, במעמד הצדדים